

Dette forslag vil ændre det turnerende teater i forhold til, hvordan det ser ud i dag. Som sagt er vi positivt indstillet over for både Socialdemokraternes og kulturministerens intentioner, og vi vil gerne diskutere detaljerne nærmere i udvalget.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil da godt starte med at ønske kulturministeren tillykke med, at kulturministeren har givet det gode danske ord timing en relevant betydning for den her diskussion, for det er jo god timing, at kulturministeren får indrømmet Det Danske Teater denne her økonomiske håndsrækning i en nødlidende situation.

3,7 mio. kr. er jo fint nok, forstået på den måde, at vi fra teatrets chef har en vurdering af, hvad det betyder, nemlig at man i stedet for at skulle skære antallet af forestillinger ned til fem om året faktisk kan udvide med en fra de nuværende seks, så man har syv forestillinger. Samtidig bliver der også sagt, at hvis man havde fået endnu flere penge, kunne man faktisk være gået op på otte.

Det var måske en kommentar til hr. Vesselbo, at ja, hvis man havde fået nogle flere penge, havde man f.eks. haft mulighed for ud fra en vurdering på teatret at gå op til otte eller ni forestillinger, eller man havde måske haft mulighed for at sætte på nogle dyrere forestillinger, som det er muligt gjorde at der måske ville komme flere tilskuere.

Det er det der med frihed under ansvar. Det er det der med, at man vælger nogle folk eller peger på nogle folk eller ansætter nogle folk, som så får nogle penge, og inden for den ramme kan de prøve at få det bedste ud af det, og så tager man en gang imellem stilling til, om de er gode nok. Er de ikke gode nok, fyrer man dem og får nogle andre.

Men man skal ikke fra politisk hold gå ind og detailstyre, og jeg synes, det er fuldstændig helt sygeligt i denne her diskussion, at vi har en regering, der altså ikke alene – havde jeg nær sagt – vil ind og være med til at bestemme, hvor mange forestillinger der skal spilles, men altså også, om Lenin skal stå på den ene eller anden side af Arbejdermuseet og sådan nogle ting. For mig er det helt imod – hvad skal vi sige? – den tradition, jeg har for, hvordan man laver de her ting.

Det andet element i forslaget er spørgsmålet om finansieringsmodellen for amterne, at drifts-

støtten fra amterne i fremtiden baseres på indbyggertal frem for på billetsalg. Her må jeg sige, at hvis man vil benytte økonomiske incitamenter, er det her da et oplagt økonomisk incitament at udnytte netop til at få flere mennesker i teatret. Altså amterne ved, at de skal punge ud med et vist beløb, der svarer til deres indbyggertal, og jo flere de får i teatret, jo mere får de ud af det. Så enkelt er det. Det vil sige, at man giver en positiv motivation til, at de forsøger at få så mange som muligt til at udnytte det tilbud, der ligger.

Omvendt med den nuværende model. Som det bliver påpeget i bemærkningerne til forslaget, udgør den en negativ motivation, så jeg må indrømme, at jeg slet ikke forstår argumentationen fra borgerligt hold.

Vi synes, og det er en vurdering, at det beløb, der er givet, er et plaster på et brækket ben, havde jeg nær sagt, og at det kunne gøres bedre. Det kan diskuteres. Det er en politisk holdning. Men vi har altså den opfattelse, at det kunne være bedre, og derfor støtter vi også det her beslutningsforslag.

Kl. 20.55

I den forbindelse skal vi selvfølgelig også sige, at Strukturkommissionens anbefalinger med regioner frem for amter vil få den her massive betydning. Der mener jeg altså også, at hvis vi snakker om københavneri som en kulturpolitisk bombe under debatten, kan den måske ikke tolt afmonteres, men i hvert fald imødegås lidt ved dette beslutningsforslag, som vi støtter.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det var spørgsmålet om den forskel mellem støtten til teatre ud fra abonnement, altså de solgte billetter, eller ud fra befolkningsunderlaget. Hvis man følger hr. Søren Søndergaards og fru Jytte Andersens model og ændrer det her, så kan man altså komme til at give støtte til et teater, hvor der kommer meget, meget få publikummer, i modsætning til den måde det foregår på i øjeblikket, hvor man faktisk giver tilskud til dem, der kommer i teatret.

Er det ikke korrekt, sådan som jeg fremstiller det? Er det Enhedslistens politik at give tilskud til teatre, hvor der stort set ikke kommer mennesker, i stedet for at give det til teatre, hvor publikum kommer?